

Det har vi i øvrigt senest og næsten stærkest set et eksempel på, som så dagens lys, kan jeg vel sige, samtidig med at udvalget var ved at skrive betænkning i torsdags, hvor en af Tvindimperiets skoler tilsyneladende må acceptere en huslejeforhøjelse, eller man kan sige en husleje af en størrelsesorden, hvor en million forsvandt til helt andre formål end det, skolen fik midler til. Og det er jo det, der går igen og igen som noget, der er helt utilfredsstillende og knytter sig til concernvirksomhed og ikke til, hvad den enkelte skole, som jo i denne sammenhæng ikke har været en fri, uafhængig og selvstændig skole, i øvrigt bedriver. Overtræder skolen tilskudsbetingelserne, hvad der er en lang række skoler, der har gjort, får den stillet kravet, og der vil formentlig være flere endnu, der bliver stillet over for tilbagebetalingskrav.

Hr. Løgstrup Madsen spørger med hensyn til eksamensretten. Der er der vel kun at sige, at da det statslige tilskud efter lovforslaget stopper den 31. december 1996 midt i det, vi ville kalde et traditionelt skoleår, så har vi fundet det mest rigtigt og forsvarligt også at tage eksamensretten fra de pågældende skoler, sådan at unge, der måtte søge disse skoler, men som kunne komme ud for, at skolevirksomheden stoppede midt i et skoleår, ikke skulle have sådanne falske forventninger, at de ville kunne gå op til eksamen, for man har jo ingen sikkerhed for, at den enkelte skole ville være i stand til at drive sin virksomhed videre.

Men i øvrigt er det jo sådan, at hvis nogle af disse skoler skulle vælge at fortsætte deres skolevirksomhed og f.eks. gennemføre undervisning, der lægger op til folkeskolens afsluttende prøver, så er det jo altid muligt – sådan har vi indrettet os her i landet – at få lov til at aflægge prøve på en uddannelsesinstitution. I dette tilfælde enten ved sammenlignelige institutioner eller ved afsluttede prøver tilrettelagt af den enkelte kommune.

Så vil jeg godt til et spørgsmål, som har været oppe mange gange og været fremme i dag, sige om de bemærkninger, som står i lovforslag nr. L 268, og som af nogle har kunnet opfattes, som om det skulle være ministeriets formål at afskære Tvindskolerne fra en domstolsprøvelse, at den forståelse vil jeg gerne endnu en gang lægge afstand til. Jeg har gjort det før og også gjort det i flere svar.

Baggrunden for forslaget her er alene, at regeringen og jeg har mistet tilliden til, at skolerne under Tvindkoncernen uden lovindgreb

kan og vil blive i stand til at drives som frie, uafhængige, selvstændige skoler. Og det har fra vor side været et ufravigeligt krav, for det er den eneste måde, man kan værne hele den frie skoletradition i Danmark.

(Kort bemærkning).

Birthe Rønn Hornbech (V):

Jeg har ikke under hele forløbet på noget tidspunkt lagt skjul på, at jeg er meget ked af denne her sag. Jeg synes ikke, den er Folketinget værdig. Men jeg bliver altså også efterhånden ked af undervisningsministeren, og det er jeg i sig selv ked af, fordi jeg kender undervisningsministeren som et liberalt tænkende menneske, der sætter den folkelige oplysning meget højt.

Men det er altså helt nødvendigt, at det nu siges klart af ministeren her fra Folketingets talerstol, inden Folketinget vedtager dette lovforslag, hvordan det ligger med domstolsprøvelsen. Det er jo trist, hvis jeg skal stille et § 20-spørgsmål til justitsministeren og så få et andet svar, efter at loven er vedtaget, end det, ministeren giver her. Så nu spørger jeg ministeren igen, og hvis ikke der kan svares i dag, må der svares på fredag, men nu skal jeg fortælle, hvordan det i hvert fald er.

Hvis en borger mener, at en lov herinde er grundlovsstridig, så kan man gå til domstolene og måske – det er meget usikkert – få medhold i, at loven er grundlovsstridig. Men dermed får man ikke selv den ret, man eventuelt måtte have tabt. Den får man ikke medhold i, for det drejer sagen sig ikke om. Og derfor taler man hele tiden udenom her.

For det, det jo drejer sig om, og det, mit spørgsmål er gået på hver eneste gang, vi har forhandlet her i salen, er:

Kan ministeren nu ikke komme op og bekræfte, at de 32 forvaltningsakter, som ministeren selv kunne have udøvet gennem sine beføjelser om almindeligt tilsyn, om at stoppe tilskuddet hver for sig kunne have været prøvet ved domstolene? Og det er præcis disse 32 forvaltningsakter, som nu bliver til særlov, som forhindrer, at de pågældende kan gå til domstolene.

Jeg kunne forstå, at det i hvert fald var ret afgørende for hr. Nødgaard. Det kunne også være afgørende for andre. Og derfor må vi altså have svaret. Det er altså trist, hvis jeg skal være nødt til at spørge justitsministeren, for jeg kender jo naturligvis svaret.